Skandinaviens Stjerne

NR. 10 OKTOBER 1956 105. ÅRGANG

Tegning af den nye kirkebygning, der er under opførelse i Skive.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 10 OKTOBER 1956 105. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab 339
Nøglerne til missionær-arbejdet 340
Et missionærpåbud 342
Tale af præsident J. Reuben Clark jr. 343
Hjørnestensnedlæggelse i Aarhus 346
Nyhed! Ny dansk korbog! 348
Brev fra Færøerne 349
Vigtigheden af det genealogiske arbejde 353
Specielt for klasseledere 354
Personlige nyheder fra nær og fjern 356
Fra missionsmarken 357

HUSK AT MELDE FLYTNING!

Hver eneste måned får vi et antal Stjerner retur med påskriften »Flyttet, hvorhen vides ikke« eller »Ubekendt efter adressen«. For at undgå standsning i forsendelsen eller i bedste fald forsinkelse af leveringen, beder vi venligst abonnenter, som *flytter,* om *i god tid* at meddele deres nye adresse.

Abonnenter, som *emigrerer,* bedes meddele os deres adresse i Amerika, *inden* de rejser. Stjernen vil da portofrit blive sendt til den nye adresse.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Nedenstående er Præsident J. Reuben Clarks vidnesbyrd, der er skrevet som afslutning på hans nyeste bog »Why The King James Version« (»Hvorfor Kong Jakobs oversættelse«). Hvert eneste medlem burde have et eksemplar af dette vidnesbyrd.

Mit vidnesbyrd.

Jeg må slutte denne bog med mit personlige vidnesbyrd, født af ånden:

At Jesus af Nazaret var en historisk personlighed — den største personlighed i hele verdenshistorien;

at, som Johannes erklærede: »I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud«;

at »dette var i begyndelsen hos Gud«;

at »alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er«;

at »i det var liv, og livet var menneskenes lys«;

at han blev guddommeligt undfanget, og blev født i dødeligheden af Maria, selveste Guds Søn, Menneskesønnen;

at han, skønt svøbt i en krybbe og opdraget i en fattig tømrers hjem, dog var Herskeren på denne jord;

at han, da han blev voksen, rejste bort og arbejdede blandt vor himmelske Faders jordiske sønner og døtre, han var deres Ældre Broder;

at »han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham«, og dog lærte han dem livets og frelsens plan, som, hvis de adlyder den, vil bringe dem tilbage til deres himmelske Faders evige nærhed;

at han, da hans gerning var fuldført, beredte sig til at yde det store forsoningsoffer for Adams fald;

at han blev grebet, forhørt, dømt, korsfæstet og begravet;

at han, som han gang på gang havde forkyndt, på den tredie dags morgen genopstod;

at hans opstandelse var bogstavelig, for han opstod med ben, muskler og legemsskikkelse, således som han blev nedlagt;

at han, ved sit forsoningsoffer, led for os og betalte straffen for faldet — således at hver eneste mand og kvinde, der er født på jorden, hver eneste af dem i rette tid vil opstå, ligesom han opstod;

at han i sandhed var den Elskede Søn, den Enbårne i Kødet, Jordens Skaber, Verdens Forløser, den Kristus som skulle komme, Opstandelsens Førstegrøde, vor Formidler hos Faderen;

at ved lydighed mod hans evangelium kan hele menneskeheden blive, ikke blot frelst, men ophøjet i Guds rige;

at i disse sidste dage er det Hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden, der var taget bort fra menneskene efter Kristi dødelige dage, blevet gengivet til jorden i denne sidste uddeling, Tidernes Fyldes Uddeling, og sammen med dette præstedømme er Jesu Kristi evangelium blevet gengivet;

at gennem dette kan hele menneskeheden blive frelst og ophøjet, Guds bestemmelse for mennesket, som erklæret til Moses: »Thi se, dette er mit værk og min herlighed — at skabe udødelighed og evigt liv for mennesket.«

Om alt dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd.

Præsident *J. Reuben Clark, jr.*

Nøglerne TIL MISSIONÆR-ARBEJDET

Spørgsmål: Vil De fortælle os, hvilken af de gamle profeter, der kom og gengav nøglerne til missionærarbejdet?

Svar: Nøglerne eller magten til at gå ud og forkynde evangeliet blev gengivet til Joseph Smith og Oliver Cowdery, da Peter, Jakob og Johannes gav dem det melkisedekske præstedømme, før Kirken blev organiseret. Det er sandt, at Johannes Døberen havde givet dem nøglerne til det aronske præstedømme, før det melkisedekske præstedømme blev gengivet. Dette var nødvendigt, fordi tiden var kommet for dem til at blive døbt og holde dette præstedømme, før det højere præstedømme kom. Vi læser i Lære og Pagter (84:26—27), at det aronske præstedømme holder nøglerne til det forberedende evangelium, det vil sige til at undervise om tro, omvendelse og dåb til syndernes forladelse. Denne myndighed blev givet den 15. maj 1829, men der blev ikke givet Joseph Smith og Oliver Cowdery befaling om at gå ud og undervise og døbe, før Kirken blev organiseret, skønt nogle få oprigtige sjæle, som var kendt med gengivelsen, havde bedt om at blive døbt, og var blevet døbt. Det blev Peter, Jakob og Johannes, der skulle komme med nøglerne til det melkisedekske præstedømme, for at fuldføre myndigheden til at forkynde evangeliet til verden.

Da Frelseren ordinerede sine apostle og de halvfjerds ved begyndelsen af sin mission, gav han dem myndighed til at gå ud, først til de fortabte får af Israels hus, idet han sagde: »...Himmeriget er kommet nær! Helbred syge, opvæk døde, rens spedalske, uddriv onde ånder! I har fået det for intet, giv det for intet!« (Matt. 10:7—8). Men deres gerning var til at begynde med, eller indtil efter hans korsfæstelse, begrænset til »de fortabte får af Israels hus.«

Efter sin opstandelse sagde han til dem: »Gå ud i alverden og forkynd evangeliet for al skabningen! Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt.« (Mark. 16: 15—16).

Dette var deres kald og den myndighed, han gav dem, til at bringe budskabet ud i al verden, med alle myndighedsnøglerne til menneskehedens frelse. Det var Frelseren den gang, som gav myndigheden til missionærarbejdet, og i tidernes fyldes uddeling sendte han Peter, Jakob og Johannes, for at de kunne gengive denne myndighed og bringe det evige livs ord ud til al verden.

Endda før evangeliets gengivelse og Kirkens organisering kaldte Herren mænd til at gå ud som missionærer for Kirken, men formanede dem til at vente, indtil Kirken var organiseret. (L. & P. 11:21—28). Til Profetens fader, som kom for at søge kendskab om Herrens vilje, gav Herren en åbenbaring, som henvender sig til alle dem, som modtager præstedømmet. I denne åbenbaring sagde han:

»Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag...... Thi se, marken er allerede hvid til høsten, og se, den, der bruger seglen med hele sin styrke, samler et forråd, så han ikke omkommer, men sikrer sin sjæls frelse.« (L. & P. 4:2,4).

Den 11. april 1830, den første søndag efter Kirkens organisering, åbnede Oliver Cowdery døren til missionærarbejdet ved at holde den første offentlige tale i denne uddeling. Mødet blev afholdt i Peter Whitmer sen.s hus. Tidlig i juni måned samme år startede Samuel Harrison Smith, Profetens broder, på hvad der kan kaldes Kirkens første missionær-rejse. Fra den tid blev andre kaldet til at drage på missionær-rejser til alle dele af de østlige stater, Canada og mange af de sydlige stater; grene blev snart organiseret i alle disse dele af landet. I det samme år og de følgende år blev mange missionærer kaldet til at rejse to og to mod nord, øst og syd og endog til at bringe evangeliet til lamaniterne. Thomas B. Marsh, Ezra Thayer, Northrop Sweet, Parley P. Pratt, Ziba Peterson, Orson Pratt og mange andre blev kaldet til missionsmarken. I efteråret 1830 blev Oliver Cowdery og Parley P. Pratt og nogle andre sendt på mission til lamaniterne på Missouris vestlige bredder.

I de sidste måneder af året 1832 kaldte Herren de missionærer, der var ude at prædike, tilbage, så de kunne få deres begavelse og modtage yderligere lys, og så skulle de vende tilbage til missionsmarken med større magt og kundskab angående arbejdet med at hverve nye medlemmer. De skulle »undervise hinanden i rigets lære«, så de kunne blive mere »fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå.« (L. & P. 88:77—78). De skulle forberede sig med kundskab »om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de straffedomme, der skal komme over landet, og kundskab om lande og riger...«. De skulle gøre dette, så de kunne være bedre beredt, når Herren skulle sende dem ud igen for »at hædre det kald, hvortil jeg har kaldet jer, og den mission, jeg har betroet jer.« (L. & P. 88:79—80).

Efter at de havde modtaget denne begavelse, forkyndte Herren:

»Se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste. Derfor har de ingen undskyldning, og deres synder hviler på deres eget hoved.« (L. & P. 88:81—82).

Dette kald til at gå ud, som blev givet i begyndelsen, er stadig i kraft og bindende for enhver missionær, som går ud i dag for at forkynde frelsens evangelium til verden.

Joseph Fielding Smith,
Præsident for De Tolv Apostles Råd.

Et missionærpåbud

Jeg har bedt ældste *Tormod Andersen* om at skrive følgende artikel

Holger P. Petersen,
missionspræsident.

Vor Kirke er kendt for sin høje moral og for medlemmernes pæne opførsel. Jeg har beundret den respekt, Præsident David O. McKay viser for sin hustru, når han nævner hendes navn i en tale; han nævner nemlig ikke hendes fornavn, men siger: »min hustru, søster McKay«, eller »Søster McKay«.

Vi kan også lære meget i den retning fra de andre generalautoriteter. Disse mænd kender eksemplets magt og den passende måde, man skal opføre sig på.

Missionærerne har fået instrukser fra disse mænd, og det kunne måske interessere medlemmerne og vore venner at høre om en af de instruktioner, der bliver givet en ung missionær, førend han rejser til et vildtfremmed land, hvor han ikke aner noget om skik og brug.

Lad os tage missionær N. N. Han kommer til Danmark med et ønske om at lære at tale det danske sprog og lære landets skikke; medlemmerne af Kirken er dem, der bedst kan hjælpe ham, men han er — for bare at tage eet tilfælde — vant til at sige »you« til alle. Det er så svært for ham at lære at sige »De« og »du« på de rigtige steder. Medlemmerne synes det er så »sødt«, når han har lært at sige et par gebrokne sætninger, og hvad gør dog det, at den stakkels fyr kommer til at sige »du«, når han egentlig skulle sige »De«?

Men søskende, denne unge mand har fået instruktioner om at bruge den *rette* form for tiltale, så hjælp ham *fra begyndelsen* og lær ham skikken her i landet: at sige »De« til alle over 14 år. Hvis N. N. kommer ud at skrifte, så lyder det således: »Goddag, vi er to missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, vi vil gerne tale med dig et øjeblik, hvis du har tid......«. Herren eller damen: »Hvornår har vi drukket dus?« og bang! smækkes døren i, og der bliver ikke noget af den samtale!

Den stakkels missionær aner ikke, hvad han har sagt forkert.

Hvis vedkommende var blevet tiltalt på rette måde, havde han eller hun måske siddet ved siden af Dem i Kirken i dag; men i stedet for lyder det således: »Hvad bilder sådan et par amerikanere sig ind, at tiltale mig på sådan en uforskammet måde. Hvis det er det, de kalder for høj moral, så skal *jeg* ikke være mormon!«

Det er heller ikke så let at sige »du« og så bruge efternavn; man siger som regel: »Davs, Pouline, hvo'n skær'en!?« — og »der kommer »røde tiger«« — eller »Hej, du lille, søde!« — eller »Davs med dig, Geo!« o.s.v., jeg ved ikke alle de kønne navne, der ringer så dejligt i ørene. De ringer også i ørene på undersøgerne, som lige har læst

»Jeg præsenterer mig«, der forklarer om missionærernes høje standard og opførsel. Vi kan vist selv tænke os til resultatet.

Men nu kommer det mere alvorlige: De mange unge piger er berettigede til en tiltaleform, der er sømmelig; de unge missionærer *skal* og *må* tiltale alle de unge søstre med »De«, *alle uden undtagelse.* Jeg har hørt om forkerte — og aldeles grundløse — beskyldninger, forårsaget af denne »du-tiltale«, jeg har hørt så mange, at jeg ikke ønsker at høre om flere! Man siger f. eks. »du« til een ung pige, men »De« til en anden, som står lige ved siden af, og sidstnævnte mener da straks, at »der må være noget mellem de to, siden han siger »du« til *hende,* men »De» til *mig!*« Mon ikke alle er klare over, hvad jeg mener?

Mange misforståelser og tårer kunne have været sparet, hvis missionærerne havde overholdt den ganske simple instruks, de fik på missionshjemmet i Salt Lake City: »Vær høflige, vær et eksempel, vær værdige repræsentanter for Vor Herre Jesus Kristus!«

Vi beder jer alle om hjælp til at overholde det, vi har lovet, idet vi jo alle ved, at den fuldkomne glæde ikke kommer til os, før vi efterlever alle de krav og befalinger, der kommer til os fra Det Første Præsidentskab.

Deres hengivne Ældste *Tormod Andersen.*

Tale

af præsident J. Reuben Clark, jr., 2. rådgiver i Det Første Præsidentskab, ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 3. april 1955.

Mine brødre og søstre, dem, som jeg ser, og dem, som sidder ved fjernsynet og lytter i radioen, og som jeg ikke kan se, jeg står foran Dem med taknemmelighed over, at jeg er tilstede i dag og har hørt de store budskaber, som er blevet bragt. Præsident McKay's tale har gjort et stærkt indtryk på mig, og især den del af den, der omhandlede hjemmet og hvad jeg kan kalde disciplinen i hjemmet. Disciplin er ikke et spanskrør. Det er kærlighed, venlighed, omtanke og forståelse.

Vi er velsignede, at ånder fra den anden verden kommer til os, vi indbyder dem til vore hjem. Når de således kommer på vor indbydelse, pålægger de os en forpligtelse, som i een betydning, en sand betydning, er guddommelig. Så betroet til vor omsorg er en ånd, der er skabt af Faderen, og som kommer her i overensstemmelse med den store plan, som blev udarbejdet, før verdens grundvold blev lagt. Indbefattet i den plan er ikke alene fortiden, før vi kom, men nutiden, medens vi er her, og fremtiden, de evigheder, der kommer, og vi kan ikke undgå ansvaret, hvis vi på nogen måde svigter den mission, som vi påtog os, da vi bragte den lille, rene, hellige ånd, der skal ledes og styres af os, ind i verden.

For generationer siden sang salmisten: »Hvad er da er menneske,

at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham? Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med ære og herlighed kroned du ham.« (Salm. 8:5—6).

Salmisten må have haft i tankerne og hentydede måske til den store forkyndelse i begyndelsen af den hellige skrift: »Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem.« (1. Mos. 1:27).

I denne meddelelse, i denne erklæring, der indeholder så stor betydning, indeholdes hele livets og frelsens plan, vor eksistens før vi kom her, vor eksistens her, og vor eksistens herefter. Gud skabte os åndeligt. Han skabte legemerne, gennem hvilke han, ned gennem tiderne, har skabt tabernakler, templer, for de ånder, som han havde skabt. Han bragte os herned, afkom af hans kærlighed, omfattet af hans håb og hans bønner, så vi kunne gå fremad og leve vor eksistens her i overensstemmelse med hans vilje, så vi tilsidst, når vi dør, kan nå den hoje skæbne, som han har planlagt for os.

For at vi aldrig skulle være i den situation fra den forste begyndelse, at vi ikke ville vide, hvad han ønskede, vi skulle gore, gav han straks fra begyndelsen evangeliet, så mennesket kunne kende hans veje, vide hvad de havde at gøre, for at de kunne fuldføre deres skabelses mål og opnå den høje skæbne, han har bestemt os til.

Det er min tro, og jeg tror, historien bekræfter det, at der aldrig har været en tid i verdenshistorien, selv i de morkeste hedenskabens timer, hvor menneskene ikke i deres eje har haft så meget af sandheden, og mere end det, at de har været i stand til at leve. Sommetider blev den sandhed tilsmurt, sommetider var den tåget, sommetider blev den fordrejet, men neden under det altsammen var der altid nogle elementære sandheder, fordi menneskene i deres tanker havde i det mindste traditioner fra evangeliet, der blev prædiket fra begyndelsen, i deres tanker havde visse fundamentale ting, som angik deres frelse.

Gud har gjort det klart, så vidt som jeg forstår det, at han holder sine born ansvarlige for den sandhed, han har åbenbaret til dem, og hvis de ikke er i stand til at efterleve *hele* sandheden, er de i stand til at efterleve det, som han giver. Når vi sætter det på spidsen, ved vi, at Gud fra begyndelsen lærte os, som en del af evangeliet, om sin Enbårne Sons mission, liv, arbejde og dod, den Son, som skulle være Forsoneren, fordi dodeligheden var bragt over os.

Forstår De, jeg kan underneden se de ofre, som blev tilbudt, de menneskeofre, i landet syd for os, blandt lamaniterne, ofre, som til slut forte til kannibalisme, fortæringen af en del af ofret — jeg ser en klar antydning, fordrejet næsten til ukendelighed, af det offer, som Gud skulle bringe og som han bragte gennem sin Enbårne Son til vor forlosning.

Vi burde huske, det føler jeg altid, de sandheder, som Gud har givet os. Vi lever i en revolutionens og evolutionens tid. Herren har

forundt os nogle af de største opfindelser, der nogensinde er gjort; han har forøget, ud over den mest fantasifulde digters vildeste drømme, vor evne til at transmittere tale. Han har givet os evner til at forøge transportmidlernes hastighed. Han har åbenbaret os store hemmeligheder om energien, som vi ved, hvorledes vi skal skabe, men endnu ikke ved hvordan vi skal kontrollere.

Vi har set på disse ting, og vi har sagt i vore hjerter og i vor tale, at det gamle er blevet »umoderne«. Vi ser resultaterne, og vi tror. Men det har været en temmelig let overgang fra, at disse materielle hjælpemidler er blevet umoderne, de, som er givet af Gud til vort bedste (og vi skal bruge dem til fremme af sandheden, skønt jeg endnu ikke kan øjne, hvorledes de skal blive brugt i alle tilfælde, men dog vil de blive brugt) — det har været en let overgang, siger jeg, at bekræfte, at siden det fysiske er blevet umoderne, således er også moralen og fortidens åndelige ting blevet »gammeldags«. I mørket råber de, som vi har hørt, efter en profet. Broder Romney sagde, at hvad de trænger til, er et øre, der lytter efter den profet, som de har.

Men det er helt fantastisk, således som jeg ser på det, for os at tro, at mennesket selv eller hans moral og åndelige fortid er »gammeldags«. Vi har stadig de fem sanser, alt hvad vi lærer og ved og erfarer kommer gennem disse fem sanser. Mennesket har ikke fået nogen ny sans gennem disse store opfindelser. Mennesket tænker stadig, som han altid har tænkt, måske skarpere, dybere på visse områder end hidtil, men han tænker stadig, han taler stadig, han ledes stadig af de samme store lidenskaber som kærlighed, had, ærgerrighed, ønske om at tjene Herren og alle andre lidenskaber. Vi har ikke forandret os. Vi er, som Gud oprindelig skabte os, med undtagelse af, at vi på en eller anden måde på nogle områder har ødelagt vore følelser, vore lidenskaber, vore drifter, vore ambitioner.

Hvad jeg gerne vil indprente Dem i dag er min følelse af, at det åndelige i mennesket, menneskets ånd på ingen måde er blevet »gammeldags«. Han står i dag, som han stod, da han kom ud af Edens have. Gud er stadig Gud; Jesus er Kristus. Der er ingen forandring i dette. Der er ikke sket nogen forandring i de store åndelige sandheder, der er så vigtige for vor åndelige fremgang og for vor endelige frelse og ophøjelse. Intet er forandret der.

Ydermere har vi medlemmer af Kirken vort vidnesbyrd og vor kundskab om, at Gud stadig taler til os, at han ikke tillader os at vandre i mørke og stilhed, uinspirerede, uden åbenbaring. Intet princip i evangeliet er mere strålende end princippet om fortsat åbenbaring, fordi vi ved, at så ofte det er nødvendigt, vil vor himmelske Fader igen åbenbare for os alt det, som det er nødvendigt for os at vide, som tilføjelse til det, vi nu har.

Vi bevæger os ikke i blinde, vi bevæger os ikke blot efter fortidens regler. Vi bevæger os ikke alene, kun vejledet af de åbenbaringer, der blev givet i fortiden. Vi bevæger os fremad efter de åbenbaringer,

som er givet i vore dage, og vi bevæger os fremad med den kundskab, at hvis vi behover yderligere lys, skal det blive givet til os.

Mine brødre og søstre, jeg bærer mit vidnesbyrd til Dem, at Gud lever, at de evige sandheder er i dag ligesom de altid har været, der er ingen forandring, at Gud venter af os, at vi skal holde hans befalinger. Jeg bærer vidnesbyrd, at dette er det gengivne evangelium, at Joseph Smith er en Profet, at det første syn var virkelighed, at den mand, der nu står som Præsident for Kirken, besidder alle de nøgler og kræfter, som Profeten Joseph Smith besad, at Gud venter, således som det er blevet sagt her i dag, at vi holder alle hans befalinger lige til enden, så vi kan blive frelst og ophojet i hans nærhed, og om dette beder jeg i ydmyghed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident *J. Reuben Clark,* jr.

Hjørnestensnedlæggelse i Aarhus

Den 11. august var der hjornestensnedlæggelse på den påbegyndte nye kirkebygning i Aarhus.

Det lille møde begyndte kl. 17 med sangen »Hav tak for Profeten, du sendte« og bon ved broder Kaj Aage Gram. Grensforstanderen, ældste Henry Larsen, bød velkommen til os alle, og en særlig velkomst til missionspræsidentparret.

Missionspræsident Holger P. Petersen fremviste derefter en blykasse, hvori der blev lagt eksemplarer af Kirkens standardværker samt bøger om missionens historie i Skandinavien.

Første taler var broder Lauritz Larsen, som bl. a. sagde, at den nye kirkebygning nok skulle bringe nye medlemmer til grenen, men den ville også give anledning til fornyede angreb på Kirken, særlig fra de lærdes kredse. »Vi må være taknemmelige for det privilegium at få en ny kirkebygning, og vi må arbejde sammen i enighed i den.«

Vi hørte derefter en trio: »Min Gud er min hyrde«. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, ældste Clarence G. Jensen talte og viste os gennem eksempler fra verdenshistorien, at Guds folk er et prøvet folk. »Hvis der mangler noget i denne bygning, er den ikke fuldkommen, og således også i menigheden, den skal holdes sammen af kærlighed.«

Vi hørte så en missionærkvartet, hvorefter missionspræsident Holger P. Petersen murede hjørnestenen ind og sagde, at vejret vekslede med regn og solskin ligesom i menigheden. Han bad derefter en bøn for hjørnstensnedlæggelsen.

Grensforstanderen, ældste Henry Larsen, takkede alle, som var mødt, og vi sluttede med »Pris Gud« og bøn ved broder N. P. Thomassen. Tilstede ialt 91. *H. P.*

KIRKENS LITTERATUR

Søger Lærdom ved Læsning og ved Tro

Nyhed!

Ny dansk korbog

Den længe savnede nye danske korbog er nu endelig blevet færdigtrykt og vil om kort tid kunne købes på Missionskontoret af interesserede søskende og venner i missionen.

Pristen er *kr. 14,00 pr. stk.*, hvad der er under fremstillingsprisen, og billigt i betragtning af, at bogen indeholder 220 sange, omfattende såvel korsange som almindelige forsamlingssange for enhver lejlighed.

Korbogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 333.38, Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints, Priorvej 12, København F. Husk på talonen at skrive »Korbog«.

Thorshavn, 7. september 1956.

Brev FRA FÆRØERNE

Kære søskende!

Det er lige ved tre måneder, siden vi sidst skrev til jer. Denne gang har vi lovet at underrette jer om værkets fremgang og samtidig fortælle en del mere om folket og landet heroppe.

Vi har fået nogle abonnenter på »Skandinaviens Stjerne« heroppe, så vi får jo stærk kritik fra den side, hvis ikke alt passer, hvad vi skriver.

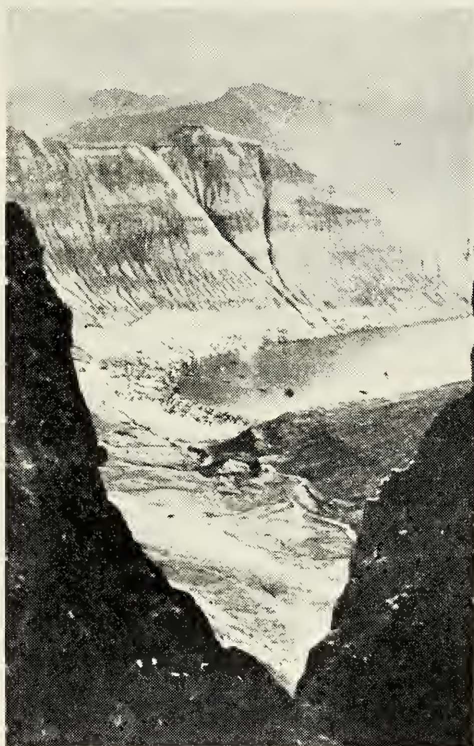

Fuglefjord.

Hvis I vil se august nummeret af Stjernen, vil I finde ud af, at vi har lavet en »fidus« med hensyn til billedet, hvor bådene nærmer sig til bjergene. Det er rigtigt nok, at det er der, hvor der fanges fugle, men det er ikke fuglefængere i bådene, det er turister med deres fine tøj og hatte på!

Har I nogensinde hørt »Grindaboð« (»Grinderåbet«)? Her på Færøerne er det et ord, der får de fleste færinger til at styrte afsted. Ordet betyder, at der findes grindehvaler i nærheden og mulighed for grindedrab. Gennemsnitlig er grindehvalerne ca. 5 meter lange og

vejer ca. 3 tons. Hvalerne er dybsorte og har et typisk firkantet hoved. De svømmer omkring i flokke på fra 100 til 1000, men de større flokke er sjældne. Gennemsnitligt er flokkene på 2—300 hvaler. De stakkels dumme hvaler har den mærkelige egenskab, at de lader sig lede og ikke vil forlade flokken. Det er denne egenskab, som tit afgør hele flokkens ulykkelige skæbne, når de bliver drevet ind på

Grindedrab.

stranden af en gruppe små fiskerbåde, fyldt med mænd, der kaster sten efter hvalerne og med deres skrig forskrækker dem. Næsten alting standser, når grindaboð høres på Færøerne. Vandet ved stranden bliver rodt af de stukne hvaler, hvis blod løber overalt. Efter grindedrabet følger en nationalfest med dans, der som regel varer hele natten igennem.

Hvad gør man med 300 døde hvaler? I kan være rolige, ingenting går til spilde. Hvalerne bliver skåret op og delt ud til alle mennesker i hele omegnen. Vi har prøvet både grindekød og -spæk, det smager ...... nogenlunde godt!

Vi var så heldige at overvære Thorshavns eneste grindedrab i år, men hvordan det foregår, kan fortælles som en anden historie.

Vejret i sommer har vi ikke været særlig begejstret over. Der har været megen regn og kulde, og forst nu i september måned har vi fået mere end to dage i træk med solskin og varme.

Værket går udmærket, andet kan man ikke sige. Når man betragter dette folks mentalitet og egenskaber. deres tidligere sorgelige erfaring med flere kirker og menneskegrupper, kan man godt forstå og samtidig påskønne deres nuværende forsigtige syn på alt nyt. Denne forsigtighed er hojst sandsynligt grunden til, at folket er langsomt til

Thorshavn.

at nære tillid til mange ting, som er virkelig ægte. Denne egenskab kan sikkert blive en fordel — vi er tilbojelige til at tro, at når disse mennesker annammer evangeliet, vil de være stærke medlemmer.

Efter præsident Petersens gode råd har vi begrænset arbejdet til området Thorshavn i sommer, og ved skriftearbejde har vi nået en personlig samtale med ca. 20 % af oernes befolkning. I løbet af fire måneder har vi holdt ikke mindre end 400 husmoder, og ca. 40 % af disse kan gentages ved lejlighed.

Vi er Herren meget taknemmelige, for vi ved jo, at Han har velsignet både dette folk og os missionærer, så dette evige evangelium kan gå fremad blandt Guds born. Tiden, der tilbringes heroppe, er rig på erfaringer, som intet universitet i verden kunne tilbyde. Vanskeligheder taler vi ikke om, for dem er der jo nok af.

Vi har besogt næsten hvert eneste mødehus og har overværet de forskellige moder her, og uden at såre nogens følelser kan vi kun sige, at de, som har modtaget det evige og sande evangelium, burde være Herren taknemmelige for den kundskab og sandhed, som er blevet åbenbaret.

Om fremtiden — vi føler, at Kirken har en lovende fremtid her, og desuden har flere færinger selv fortalt os det samme. Men vi må sige som den berømte amerikanske general engang sagde: »Vi har lige begyndt kampen«, og vi trænger stadig til søskendes bonner, for uden Herrens inspiration og vejledning kan arbejdet ikke lykkes.

Vort vidnesbyrd vokser hver dag her på disse ensomme, men smukke øer, blandt et ærligt, naturligt og elskværdigt folk.

Vi glæder os til konferencen i København i oktober, hvor vi kan samles med de hellige og nyde de opbyggende moder.

Vi sender vore kærligste hilsener,

ældsterne *Hal Rasmussen* og *Charles Cochrane..*

Indsat

Den 5. september er broder *Villy Sørensen* blevet kaldet som 1. rådgiver til missionspræsident Holger P. Petersen og beskikket til sit høje embede af missionspræsidenten.

Præsident Villy Sørensen er født den 2. november 1920 i Bjerringbro, og blev døbt i Kirken den 28. april 1951 i Horsens gren. Han blev ældste den 9. august 1953. Efter at være flyttet til Amager blev han grensforstander for den nyoprettede Amager gren, først i det gamle lokale i Biens Allé, og siden i den nye bygning på Kretavej; i denne stilling har han virket, indtil han ved konferencen i København distrikt den 29. april 1956 blev indsat som distriktspræsident for København distrikt.

Vi beder Gud velsigne præsident Villy Sørensen i det store kald, der er pålagt ham.

Genealogisk forening

Som der står i Lære og Pagter afsnit 128:5 om skriverne, der skal bevidne dåbshandlinger for de døde, synes mange måske, at den ordning, som gælder for udfyldelsen af skemaer, er meget omstændelig, — og det er den, men det er nødvendigt, at den person, der udføres en stedfortrædende handling for, er ordentlig identificeret, så der ikke kan være den mindste tvivl om, hvem denne handling er udført for.

Og lad mig fortsætte med at anføre: »......men lad mig sige jer, at den kun er i overensstemmelse med Guds vilje, når den udføres med den forordning og forberedelse, som Herren har besluttet og beredt før verdens grundlæggelse til frelse for de døde, der dør uden kundskab om evangeliet«.

Men er udfyldelsen af skemaerne for indviklet og omstændelig for mange, så husk, at Genealogisk Forening er til for at give hjælp til søskende i disse ting og for at stimulere interessen for dette arbejde.

Nu aftenerne bliver lange, er det tiden til indendørs syssel, og mon der ikke kunne blive lidt tid til også at tænke på dem, som er gået bag sløret.

Lad mig atter citere Joseph Smiths ord: »Og lad mig nu forsikre jer, mine elskede brødre og søstre, at disse er grundsætninger med hensyn til de levende og døde, som ikke kan forbigås i ligegyldighed, da de berører vor frelse. — Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse, som Paulus siger om fædrene, at de kan ikke fuldkommes uden os, ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde«. (L. & P. 128:15). Lad det ikke blive glemt eller forbigået i ligegyldighed.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Vigtigheden af det GENEALOGISKE ARBEJDE

Hvor ville jeg ønske, søskende, at jeg evnede at give jer en forståelse af, hvor meget I går glip af ved ikke at sætte jer rigtig ind i genealogisk arbejde og de dermed forbundne glæder. Jeg tænker her ikke blot på, at resultatet kan blive, at I selv får chancen for at gøre det stedfortrædende arbejde for jeres egen slægt i templet, men også på at selve arbejdet med at finde navne, datoer, skrive det på skemaer o. s. v. bliver til usigelig glæde for jer, fordi man, efterhånden som arbejdet skrider frem, ikke har fornemmelsen af at sidde med tørre papirer og døde ting, men virkelig føler det, som man er i familiens kreds og arbejder med levende mennesker.

Hvor mange af de nye medlemmer er begyndt at tænke på denne vigtige del af kirkens arbejde, og hvor mange gamle medlemmer forsømmer det stadig? Jeg ved det ikke, men jeg er bange for, at det er mange.

Søskende, dette er en appel til jer. Efter at jeg nu efter 9 års forløb atter i juli havde lejlighed til at komme i et tempel og genopfriske de pagter, jeg i sin tid gjorde med vor himmelske Fader i Salt Lake tempel, er jeg klar over, hvor stort ansvar der hviler på os som medlem af »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«. Hvor havde jeg rigt udbytte af denne tur, og hvor jeg trængte til den, og hvor jeg allerede nu længes efter igen at komme til Bern. Jeg ved, at andre søskende, som jeg var sammen med, føler det på samme måde. Hvor ville jeg ønske, at I *alle* kunne have haft samme chance i år — at I alle kunne have været med og føle den samme lykke, samme fred, samme fornemmelse af at være himlen nær, som vi alle følte.

Og når man så tænker på, at de fleste på denne rejse var ældre mennesker, som mer eller mindre til daglig har en eller anden svaghed at slås med, at de kunne holde til de krav, der blev stillet til dem. Ingen havde ondt nogen steder, ingen var trætte, selv ikke efter at være oppe kl. 5 om morgenen og så tilbringe 14 timer i templet.

Jeg tror aldrig, jeg vil glemme den glæde, det var at få lov at hjælpe de søskende, der for første gang var gennem templet: at se de strålende øjne, når de udførte arbejde for en af deres kære, jeg vil sige jer, at intet offer eller afsavn er for stort for at få lov til at opleve dette.

Og derfor vil jeg slutte med at sige: Gør hvad I kan for at få jert genealogiske arbejde i orden, lev som det forlanges af os, for at vi kan få den tilladelse, som er nødvendig for at komme i templet, pas jeres møder, varetag jeres stillinger i kirken på bedste måde, læs kirkens bøger, og fremfor alt lev kærlighedsbudet, og I vil være på vej til en oplevelse så skøn, som I aldrig har drømt om.

Irma Petersen,
lærerinde i Genealogisk Forening, Amager gren.

Specielt for KLASSELEDERE

»SÅ I KAN UNDERVISE MERE FULDKOMMENT«

Af Præsident *David O. McKay.*

»Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære. Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer, så I kan blive mere fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå.

Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de straffedomme, der skal komme over landet, og kundskab om lande og riger. så I kan være forberedt på alt, når jeg udsender jer for at hædre det kald, hvortil jeg har kaldet jer, og den mission, jeg har betroet jer.« (L. & P. 88:77—80).

Vi er en Kirke, der består af lærere. I et sidste dages helligt hjem kræves det, at faderen og moderen er ordets lærere — det er udtrykkelig krævet gennem Herrens åbenbaring. Enhver hjælpeorganisation, ethvert kvorum, er opbygget af en samling mænd og kvinder eller af mænd alene, og de er alle lærere, i dette ords videste forstand; derfor henviser denne åbenbaring til alle.

En lærers største pligt er at være forberedt til at undervise. En lærer kan ikke undervise andre i det, som han ikke selv kender. Han kan ikke få sine elever til at føle det, som han ikke selv føler. Han kan ikke forsøge at få en ung mand eller kvinde til at opnå et vidnesbyrd om Guds evangelium, hvis han ikke selv har dette vidnesbyrd.

Der er tre ting, som må være alle læreres ledemotiv: For det første, at sætte sig ind i emnet; for det andet, at tilegne sig dette emne; for det tredie, at prøve på at lede Deres elever, så de tilegner sig emnet — ikke hælde det ind i dem, men lede dem, så de ser, hvad De ser, kender, hvad De kender, føler, hvad De føler.

Enhver lærer må være forberedt på sin lektie, når han eller hun står over for klassens drenge og piger, thi husk på, at Deres præsentation af lektien, Deres holdning over for sandheden af lektien vil i høj grad være bestemmende for drengenes og pigernes holdning over for den og for deres holdning over for Kirkens aktivitet i det hele taget. Hvis De sender dem hjem efter klassen med den følelse, at de ikke har fået noget ud af at komme, vil det være vanskeligt for Dem at få dem til at komme igen den næste uge. Men på den anden side vil De, hvis De har betaget dem, eller, hvis De ikke har været i stand til det, hvis De har givet dem en idé, som har gjort indtryk på dem, finde, at deres ønske om at komme igen vil give sig til kende ved deres nærværelse i næste uge.

Når De har fremsat en eller anden idé i Deres klasse, en idé, som vækker en tanke i et barns sind, har De da lagt mærke til, hvor iv-

rigt dette lille barn søger at gøre sig bemærket, for at han kan få lov til at besvare alle de spørgsmål, De må stille?

Blot at læse lektieheftet igennem, inden det skal bruges, er ikke tilstrækkeligt. Hvis jeg gør dette, har jeg ikke gjort den pågældende lektie til min, og før den er min, før jeg føler, at jeg har et budskab at give til klassens medlemmer, er jeg ikke forberedt således, som Herren har forlangt, at jeg skal være forberedt, når han kalder mig til at fremstille hans ord. Det må være min; det, jeg ønsker at give til drengene og pigerne, er det, som vil tælle, når jeg træffer dem. Jeg kan gøre lektien i lektieheftet til min ved studium, tro og bøn.

Angående »undervisningens ånd« vil jeg blot sige dette: En dag, efter at Herren var blevet korsfæstet, sagde Peter: »Jeg tager ud at fiske«. Han kendte til fiskeri, han var fisker. Men han så ikke klart, hvad hans mission var som menneskefisker. Og Thomas og nogle af de andre sagde: »Vi tager med dig«. Og en morgen finder vi dem med et stort net fuldt af fisk, med en kulild og brød, og finder dem spisende — og Herren er i deres midte og siger: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere, end de andre gør?«

»Ja, Herre, Du ved, at jeg har dig kær.«

»Vogt mine lam.« (Se Johs. 21:15).

Deri ligger hemmeligheden ved undervisningens ånd. Vogt drengen — vogt pigen. Lad drengen vide, at De er interesseret i ham. Hvis De møder ham på gaden, så lad ham vide, at De har interesse for ham. Lad kærligheden stråle ud fra Deres hjerte, så vil De have en god grobund, hvor De kan så den sandheds sæd, som vil bære frugt i denne drengs liv, og som til sidst vil give ham udødelighed og evigt liv, hvad der i sandhed er Guds herlighed.

Lærere og lærerinder, er De klare over, hvilke muligheder De har? Jeg har skrevet disse muligheder ned, så lærere altid skulle være klare over, at de sandsynligvis har i sig magten til i et eller andet hjerte eller måske i mange hjerter at vække

1) ønsket om at få herredømme over svag og egenkærlig tilfredsstillelse,

2) magten til at forberede sig til at møde livet med mod, at møde ulykker med styrke og at møde døden uden frygt,

3) at udvikle mandig manddom, smuk kvindelighed. Åh, hvor verden trænger til dem!

4) at indpode i mange sjæle i det mindste forjættelsen om en ven i enhver eller om en kammerat, som senere kan være skikket til at blive en mand eller en hustru, som vil være egnet til at blive en eksemplarisk fader eller en kærlig og klog moder. Dette er Deres privilegium, lærere og lærerinder!

5) at vække kærlighed til Jesu Kristi evangelium. Lydighed mod det bringer lykke i dette liv og frelse og mulig ophøjelse i evigheden.

Det endelige mål for Kirkens aktivitet er at hjælpe med til, under Herrens inspiration og vejledning, at skabe udødelighed og evigt liv

for mennesket. Vi har det som direkte og øjeblikkeligt formål at opbygge i de unges og gamles hjerter et vidnesbyrd om guddommeligheden af Guds værk, uden hvilket vi ikke kan opnå evigt liv, thi »...dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.« (Se Johs. 17:3).

Præsident *David O. McKay.*

PERSONLIGE NYHEDER FRA NÆR OG FJERN

FØDSELSDAGE:

KØBENHAVN DISTRIKT: Den 2. oktober fylder søster Ida Kathrine Faxholm, Nakskov, 65 år. Hjertelig til lykke!

Den 15. oktober fylder søster Elise Jørgensen, Tåstrup, 65 år. Hjertelig til lykke!

VEJLE: Den 15. oktober fylder søster Anna Lindskjold 65 år. Hjertelig til lykke!

KØBENHAVN: Den 22. oktober fylder søster Anna Kjærrumgaard, Klokkedybet 34, 70 år. Hjertelig til lykke!

AMAGER: Den 23. oktober fylder broder Einar Sørensen 60 år. Hjertelig til lykke!

AARHUS: Den 30. oktober fylder broder Søren Chr. Nielsen 65 år. Hjertelig til lykke!

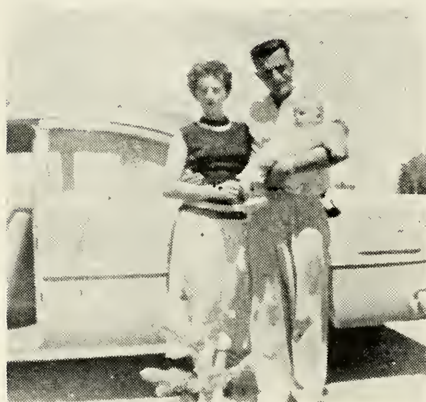

Hilsen fra U.S.A.:
Tidligere missionær i den danske mission, *Ted Mortensen,* og hans hustru, Thella Mortensen, som den 9. april 1956 fik en datter, der har fået navnet K'Lyn Mortensen, sender de hjerteligste hilsener til søskende og venner i Danmark.

Hilsen fra England: Søster Edith Lorentzen, tidligere København gren, sender fra sit hjem i Cheltenham, England, de hjerteligste hilsener til missionærer, søskende og venner på Priorvej og i Amager gren.

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, *LaMoine D. Anhder,* viedes den 10. august i Logan Templet til Pauline Andersen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, *Ronald O. Harris,* viedes den 17. august i Salt Lake Templet til Gracia Peterson. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionspræsident i den danske mission, Edward H. Sorensens datter, *LaVerle Sorensen,* viedes den 6. september i Salt Lake Templet til tidligere missionær i den danske mission, *Neil P. Christensen.* Stjernen onsker hjertelig til lykke!

Fra missionsmarken

BORNHOLM: Torsdag den 16. august blev der for forste gang afholdt Primary på Bornholm. Selvom dette er et fuldstændigt nyt foretagende, er interessen stor, og alt tyder på et meget vellykket program i fremtiden. Vi begyndte dagen med at synge »Jeg har to hænder små«, hvorefter ældste James Madsen åbnede med bøn. Der blev derefter leget forskellige lege, hvoriblandt et »musikalsk kor«, til hvilket ældste Lynn Hansen leverede musikken ved at spille »Onkel fra Minnesota« på trompet. Der blev også leget andre lege, som f. eks. »Præstens gris«, og en et-bens-konkurrence, hvor børnene skulle hoppe salen igennem på eet ben, sætte sig på en stol, spise en karamel, og så hoppe tilbage til startstedet. Dette morede børnene sig vældigt over.

Interessen fra børnenes side var meget stor, og alle morede sig godt. Vi er sikre på, at Primary vil have en stor indflydelse til det gode i disse børns liv og være et redskab i Herrens hånd til fremme af hans værk her på oen. Der var 15 born tilstede, deraf 14 ikke-medlemmer. Vi sang tilsidst »Du danske mand«, og ældste Lynn Hansen sluttede med bon. *L. M. H.*

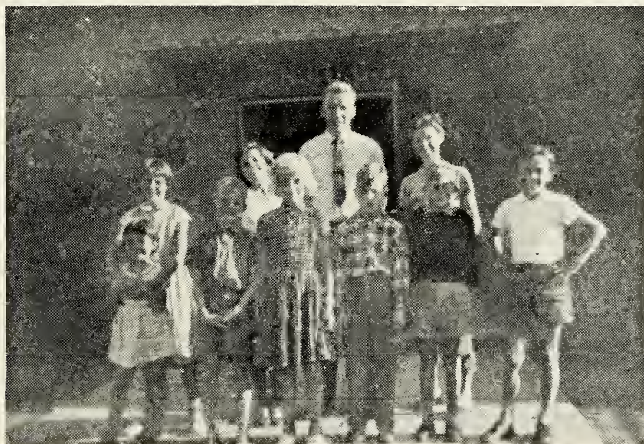

KØBENHAVN: Gleanerpiger og M-mænd i København åbnede deres klasseaktivitet i det nye G.U.F.-år med en pakkefest. De medbragte hver en gave til højst 50 øre, indpakket i morsomme og kæmpestore pakker eller æsker, som skulle bortauktioneres for højeste bud, f. eks. en flødebolle i en kæmpekiksæske, en pakke Dandy i en pompøs chokoladeæske med en stor rød sløjfe, en lille pose saltpastiller i en havregrynspakke o.s.v. De fleste pakker blev solgt for mindst 2 kr. pr. stk. Stor var spændingen, hver gang en stor pakke blev lukket op, og endnu større var morskaben, når vi fik indholdet at se, enten det var en lille pakke Sun-maid rosiner, 1 par snørebånd, en lakridsstang eller en rulle toiletpapir. Vi morede os kongeligt. Pengene, der kom ind, bliver brugt til gardiner, grønne planter og andet til at pynte op og hygge med i Gleaner- og M-mænds værelset. Der kom ialt 20 kroner ind, og der var 18 tilstede. *N. V.*

AARHUS: Lørdag eftermiddag den 18. august startede søndagsskolen i Aarhus kl. 14,30 i to rutebiler ad Skanderborg til, og vi nåede med stor forventning til Skanderborg dyrehave. Straks ved ankomsten påbegyndtes forskellige lege, bl. a. sanglege for de helt små og boldspil for de lidt større. Efter at være blevet trætte og godt sultne åbnede vi for pakkerne med de smurte »klemmer«. Børnene fik sodavand i alle regnbuens farver. Børnene havde næppe sunket maden, før de igen begyndte at lege. Ved 18,30-tiden var alle samlet igen i de to rutebiler. Trods det dårlige vejr havde vi alle moret os godt, og det var en glad, men træt og våd flok, der vendte hjem. Vi var alle enige om, at det var den bedste udflugt, vi længe havde haft. Vi var ca. 90 med på turen, heraf 55 børn. Tak, fordi I alle var flinke til at møde op med solskinshumør. *H. P.*

ODENSE: Lørdag den 18. august havde Kvindelig hjælpeforening i Odense sin årlige udflugt. Søstrene samledes i kirken kl. 14,45, og efter en kort bøn drog vi afsted til Kratholm, en kendt naturpark ca. 8 km fra Odense. Velvillige søskende havde stillet biler til rådighed, og dette var meget heldigt, da vejret ikke var det allerbedste; regnen strømmede ned næsten hele tiden, men søstrene havde deres gode humør med. Da vi nåede Kratholm, fik vi dejlig chokolade med hjemmebagt kringle og lagkage til serveret i restaurationen. Vi morede os med forskellige lege, og humøret var højt. Da der var et lille ophold i regnvejret, benyttede vi lejligheden til at se på dyrene i den smukke park. Kl. 18 gik turen tilbage til kirken, hvor vi sluttede med sang og bøn. Alle søstrene var enige om, at det havde været en meget vellykket tur. Tilstede 18. *V. J.*

HERNING: Lørdag den 25. august havde Herning gren en dejlig udflugt. Vi startede fra mødesalen med bøn, hvorefter vi entrede bussen og satte kursen mod Dollerup Bakker. Vi havde den glæde at have missionærerne fra Silkeborg samt to ældster fra Aarhus med os i dagens anledning. Den dejlige tur i bussen forløb med sang og musik hele vejen, og da vi kørte ind i den naturskønne egn, som Dollerup Bakker nu en gang er, med røde lyngklædte bakker og vejen snoende sig mellem grønne grantræer ned imod søens blanke flade, var iveren efter at komme ud stor, dog ikke for længe, en kraftig regnbyge tvang os tilbage til bussen, hvorefter turen gik til Bække-

lund Pavillon. Regnen var imidlertid ophørt, og efter en spadseretur ad en idyllisk, snoet skovsti, som førte os gennem den friske og endnu dryppende egeskov, kom vi tilbage efter at have beset en meget gammel og interessant ruin. Alle havde fået en mægtig appetit, og det varede ikke længe, før alle var bænket på pavillonens terrasse og i gang med deres medbragte mad. Efter endt måltid talte søskende og venner hyggeligt sammen, medens de samtidig fulgte børnenes muntre leg. Kl. 17,30 gik turen atter hjemad med sang og munter tale; alle var enige om, at det havde været en fornøjelig og opbyggende tur. Tilstede 43.

E. M.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

ODENSE: Torsdag den 23. august afholdt missionærerne i Odense en dejlig fest for alle deres undersøgere. Salen var meget smukt pyntet. Efter den indledende sang og bøn blev der sunget og leget, og alle deltog med iver og glæde. Forskellige undersøgere optrådte og spil-

lede, dels på klaver og dels på cello, de morede sig alle godt. Til slut blev gæsterne delt i hold, nogle til at lave forfriskninger, der bestod af æblekage og orangeade, andre til at servere dem, hvorefter de vaskede op. Det var en meget fin aften, hvor alle morede sig godt. Efter en musiksolo sluttede aftenen med bøn. Tilstede 104. *V. J.*

DÅB

AMAGER:

19. august:

Gerda Margrethe Hansen, døbt af ældste Tormod Andersen, håndspålæggelse af ældste Wesley D. Sorensen.

Lilli Gwen Käthe Hansen, døbt af broder Harry Petersen, håndspålæggelse af ældste Franklin O. Nielsen.

KØBENHAVN:

25. august:

Jørgen Per Ljungstrøm, døbt af ældste James Madsen, håndspålæggelse af ældste Lynn Hansen.

Grethe Vibeke Ljungstrøm, døbt af ældste James Madsen, håndspålæggelse af ældste Lynn Hansen.

26. august:

Roma Andersson Lund, døbt af ældste Lynn Hansen, håndspålæggelse af ældste James Madsen.

27. august:

Bodil Abeline Nielsen, døbt af ældste Rodney K. Fabricius, håndspålæggelse af ældste Richard Jensen.

1. september:

Rosa Sofie Larsen, døbt af ældste Clarence G. Jensen, håndspålæggelse af samme.

Bente Anni Larsen, døbt af ældste Clarence G. Jensen, håndspålæggelse af samme.

AARHUS:

17. august:

Carl Møller, døbt af broder Otto Møller, håndspålæggelse af samme.

HERNING:

1. september:

Erna Valborg Kristiansen, døbt af ældste Royle Johnson, håndspålæggelse af ældste Vaughn Rasmussen.

AALBORG:

4. august:

Sonja Ellinor Nielsen, døbt af ældste Harris N. Done, håndspålæggelse af ældste Neldon Oborn.

ODENSE:

20. august:

Karl Emanuel Jørgensen, døbt af broder Poul Petersen, håndspålæggelse af broder Harald Gjennerskov Jensen.

Erna Margrethe Jørgensen, døbt af ældste A. Leron Johnsen, håndspålæggelse af broder Terje Schiller.

Hanne Ellinor Jørgensen, døbt af ældste Phillip D. Anderson, håndspålæggelse af broder Chr. Klokker Hansen.

Flemming Jørgensen, døbt af ældste Phillip D. Anderson, håndspålæggelse af broder Terje Schiller.

Ulla Birgith Jørgensen, døbt af ældste Phillip D. Anderson, håndspålæggelse af broder Erik Andersen.

Liselotte Jørgensen, døbt af ældste Phillip D. Anderson, håndspålæggelse af broder Benno Jørgensen.

Jens Viggo Larsen, døbt af broder Chr. Klokker Hansen, håndspålæggelse af samme.

Alma Dotha Henriksen, døbt af ældste A. Leron Johnsen, håndspålæggelse af ældste Gene K. Christiansen.

SILKEBORG:

1. september:

Ejvind Knudsen, døbt af ældste Glenn Baugh, håndspålæggelse af ældste Severin Sørensen.

Else Winther Nielsen Knudsen, døbt af ældste Severin Sorensen, håndspålæggelse af ældste Glenn Baugh.

Jakob Winther Knudsen, døbt af ældste Glenn Baugh, håndspålæggelse af broder Frode Sørensen.

Torben Winther Knudsen, døbt af ældste Severin Sorensen, håndspålæggelse af ældste Glenn Baugh.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

VELSIGNELSER:

SKIVE: 3. juni: Anton Kirstejn Sørensen Skoubo og Anna Jakobsen Skoubos to børn, Frede Jakobsen Skoubo og Irene Skoubo, velsignet af henholdsvis ældste Jeremy C. Sorensen og ældste Ronald Jensen.

KOLDING: 1. juli: Harry Chresten Baagøe Jepsen og Bertha Johanna Knudsen Jepsens søn, Peder Jepsen, velsignet af ældste Lee K. Christensen.

FREDERICIA: 1. juli: Børge Larsen og Donna Karen Margrethe Sidonie Steenfat Larsens datter, Mariann Steenfat-Larsen, velsignet af ældste Lee K. Christensen.

SILKEBORG: 2. september: Ejvind Knudsen og Else Winther Nielsen Knudsens to børn, Birthe Winther Knudsen og Gorm Winther Knudsen, velsignet af henholdsvis ældste Glenn Baugh og broder Frode Sorensen. Den 3. september blev deres søn, Knud Winther Knudsen, velsignet af ældste Severin Sorensen.

ORDINATIONER:

SKIVE: 27. juni: Anton Kirstejn Sørensen Skoubo ordineret til lærer af ældste Jeremy C. Sorensen.

AARHUS: 29. juli: Willy Nielsen ordineret til diakon af broder Kaj Aage Gram.

5. august: Hjalmar Nielsen ordineret til diakon af broder Sigvald I Pedersen.

RANDERS: 12. august: Bent Tage Olsson ordineret til ældste af missionspræsident Holger P. Petersen.

ESBJERG: 19. august: Verner Buur Knudsen ordineret til diakon af broder Johannes A. Sørensen.

Poul Erik Buur Knudsen ordineret til diakon af broder Ejnar Nielsen.

DØDSFALD:

KØBENHAVN: I juli måned døde søster Ellemine Bertrice Bangsten Hansen, 71 år gammel. Æret være søster Hansens minde!

ESBJERG: Den 16. august døde broder Wilford Woodruff Hansen, 63 år gammel. Æret være broder Hansens minde!

AARHUS: Den 17. august døde broder Laurits Sofus Christian Bay, 65 år gammel. Æret være broder Bays minde!

HJØRRING: Den 19. august døde søster Ragnhild Marie Nielsen, 56 år gammel.. Æret være søster Nielsens minde!

EMIGRATIONER:

AARHUS: Den 6. juni er Annalise Jensen Sørensen emigreret til Salt Lake City, Utah.

ODENSE: Den 30. juni er Ruth Rotbøl Lauridsen emigreret til Pocatello, Idaho.

KØBENHAVN: Den 11. september er Gustav Olsen med familie emigreret til Salt Lake City, Utah.

UDELUKKELSER:

KØBENHAVN: 17. august: Arvid Rodian Christensen.

MISSIONÆRFORFLYTTELSER:

15. august: Henry og Agnes Marie Larsen fra Aarhus til Randers.
Enoch og Anna Henriksen fra Randers til Aarhus.

25. august: William Loveless fra Aarhus til Aalborg.
Wesley D. Sorensen fra Amager til Aarhus.
Jeremy Sorensen fra Skive til København.
Cal Andreasen fra Esbjerg til Skive.
Tex Johnson fra Randers til Vejle.
Barr H. Petersen fra Odense til Randers.

27. august: Henry og Agnes Marie Larsen fra Randers til Aalborg.

10. septbr.: Gerald Henrichsen fra Fredericia til Kolding.
Holger Tychsen fra Horsens til Aarhus.
Dale Despain fra Aarhus til Horsens.
Severin Sorensen fra Silkeborg til Aarhus.
Grant Hansen fra Aarhus til Silkeborg.
Vaughn Rasmussen fra Aarhus til Aabenraa.
Allen King fra Aarhus til Viborg.
Olaf MacLynn Madsen fra Viborg til Amager.
Lee Christensen fra Kolding til Randers.
James Madsen fra Bornholm til København.
Darrell Hintze fra Aabenraa til Bornholm.

MISSIONÆRANKOMSTER:

Med »Kungsholm« fra New York via Göteborg er følgende missionærer den 6. september ankommet til den danske mission:

Garth DeVon Johnson fra Elsinore, Utah, beskikket til at arbejde i Randers.

Raymond Darrel Christensen fra Garden Grove, California, beskikket til at arbejde i Fredericia.

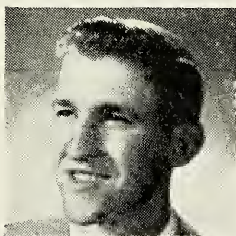

Garth DeVon Johnson.

Raymond D. Christensen.

MISSIONÆRAFLØSNINGER:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

27. august: A. Leron Johnsen fra Bear River City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Odense.

DeWayne L. Olsen fra Howell, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

Laurel D. Madsen fra Lehi, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

Franklin O. Nielsen fra St. Johns, Arizona, efter sidst at have arbejdet i Amager gren.

William Keith Mortensen fra Delta, Utah, efter sidst at have arbejdet i Vejle.

28. august: Roy E. Christensen fra Copperton, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

7. september: Rodney K. Fabricius fra Newton, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

Grant M. Radmall fra Pleasant Grove, Utah, efter sidst at have arbejdet i Amager gren.

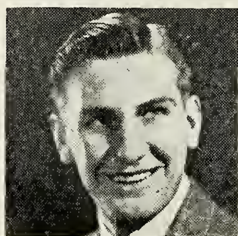

A. Leron Johnsen.

DeWayne L. Olsen.

Laurel D. Madsen.

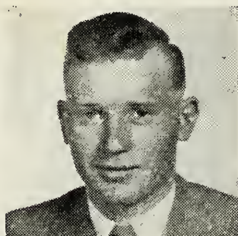

Franklin O. Nielsen.

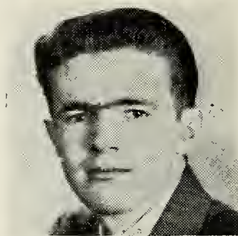

Will. Keith Mortensen.

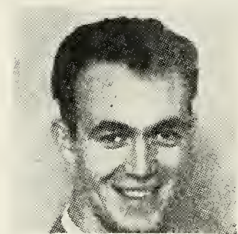

Roy E. Christensen.

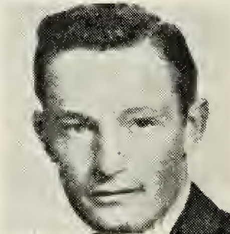

Rodney K. Fabricius.

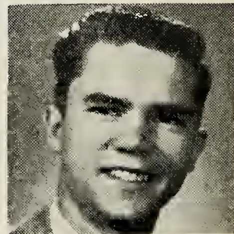

Grant M. Radmall.